

danste Straffelov. Men ganske mærkeligt er det, at den tydske eller rettere sagt den preussiske Straffelov, er bleven ændret i en Retning, som jeg tror, vi burde følge. Den nuværende tydske Straffelov er af 15de Mai 1871, men den har sin Forudtætning i den preussiske Straffelov af 14de April 1851, § 75, og deri findes netop dette Udtryk: „hvo, som krænker Værfrygten mod Kongen“. Det er altsaa det samme Udtryk, som fandtes i Udkastet til Straffeloven, men som blev forandret til „Urbødighed“. Derved er man imidlertid ikke bleven staaende i Tydskland, man har der fulgt med Tiden, og der staar i § 95 af den nuværende tydske Straffelov, som jeg før nævnte: „den, som fornærmer Keiseren osv.“ Der har man altsaa brugt Udtrykket „fornærmer“, og det er et stort Fremskridt; thi det er ikke saa sværende Udtryk som den „Urbødighed“ eller „Værfrygt“, der skyldes Kongen. Naar man saa nærmere undersøger, hvorledes dette Udtryk skal fortolkes, træffer det sig saa heldigt, at Fortolkningen bliver lettere derved, at det er det samme Udtryk, som findes andre Steder i Straffeloven, hvor der er Tale om Værfornærmelser. Det, jeg her nævner, er naturligvis ikke Noget, jeg selv har kunnet komme tilbunds i, men vil man se efter i Holken-dorffs Rechtslexikon, 2det Bind, Side 696, saa findes der en Henviisning til forskjellige andre Ailder, saaledes til Oppenhoff, Holken-dorffs Handbuch, hvor forskjellige tydske Jurister have udtalt sig, og hvor de netop fremhæve det Heldige i, at man har gjort den Forandring i den tydske Straffelov, at man har brugt Udtrykket „fornærmer“, som er ganske anderledes kjendt i Straffeloven end det andet mere sværende Udtryk. I den Henseende kunde man maaste tænke paa noget Lignende hos os, idet vi ogsaa have et forældet Udtryk i Grundloven, hvor der tales om, at den, der antaster Krigsdagens Frihed og Sikkerhed, gjør sig skyldig i Høiforræderi. Jeg mindes, at der dengang, da vi havde den militære Straffelov til Forhandling, blev gjort opmærksom paa, at Begrebet Høiforræderi er forældet. Paa samme Maade staar det for mig som en Straffelovens Udtryk: „Den Urbødighed, som skyldes Kongen“, er et forældet Udtryk, og jeg tror i saa Henseende, at vi skulde følge Exemplet fra Tydskland og sætte Ordet „fornærmer“ ind i Stedet. Men vi behøve for Resten ikke at gaa saa langt som til Tydskland, thi i Sverrig finde vi ogsaa Udtryk, som komme det meget nær. Der staar nemlig i den svenske Straffelov af 16de Februar 1864 § 5: „Taler eller skriver

man smædeligt mod Kongen osv.“, det er altsaa noget aldeles Tilsvarende. Jeg skal ikke drage flere Paralleller, som iøvrigt ere overordentlig lette at finde, men jeg skal gaa til den Straffelov, som jeg antager er en af de yngste, nemlig den nederlandske, og den forekommer mig ogsaa at være kommet Idealet nærmest, thi den har netop det, man mangler, idet Eftertrykket er lagt paa det Forsættlige. I den nederlandske Straffelov af 3die Marts 1881 § 111 bruges det Udtryk: „Forsættlig Fornærmelse mod Kongen.“ Naar jeg har udviklet dette her, er det kun for at gjøre opmærksom paa, at naar jeg har indbragt dette Andragende, er det ikke sket hen i Taaget, fordi jeg har ment, at det kunde give Anledning til at sige Et eller Andet i den ene eller den anden Retning, og at der maaste saa ikke skulde komme videre ud af det, men jeg har gjort det, fordi jeg virkelig føler, at her er Noget at rette. Det har tidt været pinligt vistnok ogsaa for mange Andre end mig at lægge Mærke til, hvem det er, der bliver straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 90, at det som oftest er Folk, som ikke ere særlig vantede til at omgaaes med Mund og Pen og heller ikke have særlig Kjendskab til Straffeloven. De kunne meget let komme i Fare, naar de røre ved dette meget fine konstitutionelle Maskineri, der for en meget stor Del beror paa en Fiktion, for at bruge et pænt Udtryk. Andre kunne derimod gjerne udtale nok saa stærke Ting uden at blive straffede, kun fordi de bedre forstaa at lempe deres Udtryk. Jeg mener, at det er en Dyd ved en Lov, at den er affattet saaledes, at endogsa den mindst Beglævede, om jeg maa bruge det Udtryk, er i Stand til at kunne bruge den uden Fare. Jeg har kun ved at omtale disse forskellige andre fremmede Straffelovsbestemmelser villet henlede Opmærksomheden paa, at der her vistnok var en anden lignende Vej, man kunde følge, ved i Stedet for: „den Urbødighed man skylder Kongen“ at sætte: „forsættlig Fornærmelse mod Kongen“. Derved tror jeg, at man vilde have gjort et stort Fremskridt. Naar den ærede Ordfører udtalte, at vi ikke ventede nogen Reform under den nuværende høitærede Justitsminister, er jeg ikke ganske enig med ham. Det skulde aldeles ikke forundre mig, om den høitærede Justitsminister, naar han tager Ordet, erklærer, at han meget gjerne vil være med til en saadan Forandring, men selv om den høitærede Ministers Reformønsker ikke skulde opfyldes — der kunde jo være mange forskellige Grunde dertil — vilde han jo i alt Fald for saa vidt i denne Sag ikke have noget Ansvar, og jeg